

Då smälter det frusna - Suck! Suck! Suck!

Bidrag från Bengt Pleijel
2011-12-16
Senast uppdaterad 2012-01-28

Suck! Suck! Suck!

{biblink}Hur känner du dig?
Härligt frälst? Lycklig?
Eller misslyckad och modlös, trött och tråkig, ful och dum?
Som ett gammalt ånglok som tuffar iväg:
Suck! Suck! Suck!

Ångloket har många släpvagnar.
Du drar iväg genom livet med minnen från fornstora dag.
Där är skräpvagnar och prylvagnar.
Och så de fromma vagnarna, kyrkvagnarna, som ger dig
andlig status bland de rättsinniga.

Och sedan har du inte bara dig själv att dra på.
Du har ansvar för människor omkring dig.
Du ska få igång dem och hålla igång dem.
Vara käck och hurtig.
Så ska det vara när ångan är oppe.
Men de tycks inte vara särskilt glada åt det.
Du känner dig som ett gammalt sotigt ånglok:
Suck! Suck! Suck!
Och varje suck ger sot.
Du ger ifrån dig ett gift från Jaget i stället för "a gift from Jesus".

Det finns stationer på vägen.
Stanna till nu. Pusta ut. Stäng av hålligånget.
Sucka in ditt ånglok på stationen suck. Suck, det betyder: Save Us,
Christ King!
Fräls oss, Kristus, du vår Konung.

Det händer något på stationen.
Det som ångloket icke kunde åstadkomma, därför att det var försvagat
genom alla släpvagnarna, det gjorde stationsmästaren, då han borttog
dem (Rom 8:3).

Ångloket hade försökt skaka av sig släpvagnarna och rusa ifrån dem
och bli fri. Men alla hängde med — prylvagnar, skräpvagnar och kyrkvagnar.
Men Jesus — Mästaren — kopplar av dem.
Han tar bort dem och tar hand om dem.
Och framför allt: Han tar hand om ångloket: Dig!
Det händer alltid något med dem som Jesus rör vid.
De förvandlas. De får en ny bild av sig själva.
Inte längre en bild av ett stort, svart, smutsigt och duktigt ånglok, som
håller ångan uppe både hos sig själv och andra.
De slutar leka lok.
Ser sig inte längre som dragare som drives av sina "krampitio-ner"
(krampitioner = ambitioner som ger kramp).
De ser sig som barn, drivna av Guds Ande (Rom 8:14).
Barn, burna av en oändlig kärlek.
Guds älskade barn, som ropar Abba! Fader! (Rom 8:15)

Nu kan det börja hända något med dem.
De kan växa och mogna och få erfarenheter.
De kör inte på i gamla hjulspår.
De har fått en ny vilja och en ny håg att vandra efter Jesus.

Och vad mera är: De lär sig sucka på ett nytt sätt.
Att "sucka innerlig". (Sv Ps. 138:5)
Att säga Suck! Suck! Suck! tillsammans med Romarbrevet 8:22-26.
Ty där finns just tre sådana Suck.

Först är det skapelsen som suckar.
Skapelsen är miljöförstörd. Den är lagd under förgänglighe-ten
(Rom 8:20).
Vi bombarderas med uppgifter om detta.
Moder Jord har inte så lång tid kvar.
Vi deppar gärna när vi hör om detta. Finns det någon mening
med livet?
Men skapelsen deppar inte när den suckar.
Skapelsen suckar och våndas står det.
Hedegård översätter: Skapelsen suckar och kvider som i barnsnöd.
Det är något nytt som skall födas fram.
Nya himlar och en ny jord.
Allt är inte slut med att Moder Jord tar slut.
Skapelsen väntar med spänning på att något nytt skall ske. Den trängtar,
står det i Rom 8:19.
Den väntar med stark iver. Eller ordagrant: Med framsträckt huvud.
Den står på tå för att se bättre...
Den är nyfiken på vad som händer med Guds barn och bland Guds folk.
När något börjar hända med dem så är tiden inne för att föda.

Nästa suck i Romarbrevet 8 läser vi i vers 23.
Där är det vi som suckar.
Vi som har fått barnaskapets ande, vers 15, och fått en för-smak av
Anden, vi suckar.
Suckandet beror inte på förföljelser och motsättningar och vedervärdigheter.
Det beror på att vi endast är till hälften frälsta.
Vår inre människa är det.
Men våra kroppar är det inte.
"Vi bidar efter barnskapet, vår kropps förlossning."
Vi suckar av längtan efter att få "överkläda oss med vår him-melska hydda"
uttrycker Paulus det i 2 Kor 5:2.
Detta är inte ett syndigt suckande.
Det är ett suckande som rymmer mycket av kärlek till Herren.
Ett suckande som sträcker sig i längtan mot Honom.

Men det är inte bara skapelsen som suckar.
Och inte bara vi som suckar.
Också den tredje personen i gudomen gör det.
Anden kommer vår svaghet till hjälp.
Vi är inte utlämnade då vi känner oss svaga.
Och då det går dåligt med bönen och vi inte riktigt vet vad vi skall be.
Anden manar gott för oss med utsägliga suckar, vers 26.
Vi är i all vår svaghet föremål för en oändlig omsorg och en oändlig kärlek.

Gå in i Romarbrevet 8 och lär dig suckens förnyelse.
Inte otrons suckande, där man känner sig osäker på Guds kärlek.
Inte det syndiga suckandet, där man suckar och klagar på allt och alla.
Det är i stället det suckande som sträcker sig upp mot himme-len och
väntar på gudomliga öppningar.
... då såg Jesus upp till himmelen, suckade och sade till ho-nom: "Effata".
... då öppnades hans öron och hans tungas band löstes ... (Mark 7:34-35).{/biblink}

(april 1980)

